

Klasické pohádky

Sedlák milostpánem

Jeden sedlák, byl mohovitý, měl hezkou ženu, ale všecko mu pánbůh vzal. Na poli mu potlouklo, dobytek mu pošel, statek mu shořel, žena mu umřela, zůstala mu bída a nouze, bílá hlava a černé vousy. Šel tedy k panu správci, aby mu dal osvědčení, že půjde s prosbou ke králi, aby nějakou náhradu dostal. Správce se na něho podíval, a když viděl jeho bílou a černé vousy, velice se tomu podivil a věřil, že musel mít sedlák velikou starost a bídu, protože mu tak mladému hlava zbělela. Dal mu dobré osvědčení a sedlák šel spánembohem do Prahy. Když přišel do zámku, nechtěla ho stráž hned pustit, ale posléz se dala obměkčit jeho milou, ale podivnou tváří, a pustila ho před krále. Král se prý velmi podivil, když viděl bílou hlavu a černé vousy; laskavě přijal jeho prosbu a poručil sedlákovi, aby přišel do hodovní síně, až bude panstvo u tabule. Sedlák to nezameškal, a když vstoupil do síně, vyvalovali ne něho oči jako na divné zvíře.

"Nyní nám pověz," ptal se král, "jak se to stalo, že máš bílou hlavu a černé vousy?"

"Hm, uhodněte to, vždyť jste chytráci," odpověděl sedlák.

Pánové přemýšleli, ale žádný to uhodnout nemohl.

"Já ti povím," ozval se zase král, "když nám to povíš, a bude-li se nám to líbit, uděláme tě milostpánem."

"Nu, za to se může hubou klápnout. Tedy slyšte: vlasy jsem měl hned, když jsem se narodil, ale vousy mně teprv později narostly; až budou ty tak staré, jako jsou vlasy, budou také bílé."

Králi se odpověď líbila, i udělal sedláka milostpánem. Hned ho dali odít do panských šatů a do ruky mu dali zápis na pěkný statek, na němž sedlák-pán až do smrti rozšafně hospodařil.